

Arrest

nr. 270 371 van 24 maart 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 17 december 2021 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de twee beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 oktober 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 23 december 2021 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 22 februari 2022.

Gelet op de pleitnota van 16 februari 2022, ingediend door de verwerende partij.

Gelet op de pleitnota van 22 februari 2022, ingediend door de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Beide verzoekers dienden op 26 april 2021, in functie van hun Griekse dochter, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een (ander) familielid van een burger van de Europese Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 22 oktober 2021 ten aanzien van elk van de verzoekers een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Het betreft telkens twee beslissingen – een beslissing in

antwoord op een verblijfsaanvraag en een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – die in één akte zijn opgenomen.

De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoeker op 19 november 2021 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 26.04.2021 werd ingediend door:

*Naam: [A.]
Voorna(a)m(en): [T.]
Nationaliteit: Albanië
[...]*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg gezinshereniging aan met haar dochter, [A.L.] van Griekse nationaliteit.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...’

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel’.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- Grieks paspoort van referentiepersoon; E-Kaart van referentiepersoon*
- Kopie van de geboorteakte van [L.A.] met apostille en vertaald*
- Uittreksel uit het rijksregister van referentiepersoon. Dat zij heden op het zelfde adres verblijven, heeft geen betrekking op de situatie in het land van herkomst.*
- Albanees paspoort en Griekse verblijfsvergunning van betrokkene en zijn echtgenote; verblijfskaart beperkte duur voor 18.01.2001 – 17.01.2002 op naam van betrokkene uitgevaardigd door Griekse dienst voor Arbeidsbemiddeling, waarbij de beschermde gezinsleden [G.] en [L.] zijn.
[G.] kreeg verblijfsrecht in Griekenland als familielid, met toegang tot de arbeidsmarkt, [T.] kreeg een tienjarig verblijf toegekend met toegang op volledige arbeid[s]markt*
- Bevestiging van sociaalzekerheidsnummer op naam van referentiepersoon dd. 28.12.2016*
- Aangifte personenbelasting IK 2016 op naam van betrokkene en echtgenote [G.].*
- Aanvraag gewaarborgd minimumloon op naam van beide betrokkenen en op naam van referentiepersoon ([T.] blijkbaar als aanvrager, [G.] als gezinslid en [L.] als inwonende)*

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 16.11.2018 in België verblijft (cfr. inlichtingenblad dd. 27.11.2018) en zij sedertdien onafgebroken in België verblijft. Zij heeft op 26.11.2018 een verklaring tot inschrijving heeft ingediend in hoedanigheid van zelfstandige. Betrokkene daarentegen heeft zich voor het eerst in België aangemeld op 28.07.2020. De Belgische wetgever heeft in de Vreemdelingenwet de artikelen 47/1 en volgende ingevoerd teneinde uitvoering te geven aan de door artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn voorziene verplichting om “overeenkomstig zijn nationaal recht” de binnenkomst en verblijf van bepaalde andere familieleden van de burger van de Unie te vergemakkelijken. De Belgische interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het

gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie. Het verlenen van een verblijfsrecht op grond van de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet moet dus tot doel hebben te voorkomen dat de betrokken burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich in België (dit is het gastland) niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn. De in artikel 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarde dat de aanvraag van het 'ander' familielid, zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van diezelfde wet, erop gericht moet zijn om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen, moet dan ook in het licht van deze doelstelling worden begrepen. Echter in deze dient dus te worden vastgesteld dat de EU-burger reeds geruime tijd gebruik maakt van haar recht op vrij verkeer. Zij liet zich daarbij ook vergezellen door haar gezin nl. toenertijd haar echtgenoot en sinds kort ook haar kindje. In die zin hoeft betrokkene geen vergemakkelijkte toegang te krijgen tot België om de 'eenheid van familie' van de referentiepersoon te vrijwaren. Van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan geen sprake zijn. Niets wijst er op dat de referentiepersoon zich ertoe zou gedwongen zien België of de Europese Unie te moeten verlaten indien betrokkene niet gemachtigd zou worden tot verblijf.

Bijkomend dient opgemerkt te worden dat:

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat hieromtrent geen documenten werden voorgelegd waaruit dit zou kunnen worden afgeleid. Er liggen stukken voor waaruit blijkt dat betrokkene, zijn echtgenote en referentiepersoon inderdaad nog op het zelfde adres gevestigd waren in Griekenland, referentiepersoon bleek toen nog te studeren aan de universiteit en woonde in bij haar ouders. Eind 2016 echter is referentiepersoon gehuwd en heeft zij haar eigen kerngezin gesticht met haar echtgenoot. De stukken die voorliggen dateren bovendien niet van kort voor referentiepersoon haar vertrek uit Griekenland waardoor geenszins zomaar kan worden aangenomen dat referentiepersoon tot 2018, vlak voor haar vertrek uit Griekenland, nog steeds desgevallend met haar echtgenoot, bij haar ouders zou hebben ingewoond. In elk geval is referentiepersoon vervolgens samen met haar echtgenoot naar België getrokken, gebruik makend van haar recht op vrij verkeer. Uit niets kan blijken dat betrokkene deel uitmaakte van het kerngezin van referentiepersoon in het land van herkomst. Bovendien, zoals gesteld verbleef betrokkene nog tot juli 2020 in Griekenland. Het gegeven dat betrokkene op 02.09.2020 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België. Er kan uit de voorgelegde stukken weliswaar blijken dat betrokkene – al dan niet kortstondig – werkloos was en een woning ter beschikking gesteld kreeg of huurde. De documenten echter hebben betrekking op het jaar 2016 en hoogstens tot begin 2017, en zijn dus geenszins voldoende actueel in het kader van onderhavige aanvraag. Bovendien blijkt dat zowel betrokkene als zijn echtgenote toegang hadden tot de arbeidsmarkt in Griekenland. Er kan niet zomaar verondersteld worden dat een financiële situatie of een huisvestingssituatie vier jaar later nog steeds exact dezelfde is. Voor zover betrokkenen wel degelijk nog steeds werkloos zouden zijn geweest, dient bijkomend opgemerkt te worden dat zij een aanvraag voor een gewaarborgd minimumloon hadden ingediend in Griekenland en het niet duidelijk is dat zij geen positief antwoord zouden hebben ontvangen naar aanleiding van de aanvraag en zij dus niet financieel werden gesteund door de Griekse overheid. Tot slot kan evenmin blijken, voor zover zij daadwerkelijk van iemand zouden afhankelijk zijn geweest om in hun basisbehoeften te voorzien, dat die afhankelijkheidsrelatie er is/was ten aanzien van referentiepersoon. Zij kunnen evengoed door een derde onderhouden zijn in het land van herkomst. Er ligt in elk geval geen enkel bewijs van financiële en/of materiële steun voor van referentiepersoon aan betrokkene en/of haar echtgenoot.

Gelet op het geheel van het dossier bestaat het vermoeden dus dat betrokkene wel degelijk kon beschikken over andere bestaansmiddelen om in haar levensonderhoud te voorzien. Er werd dan ook onvoldoende aangetoond dat betrokkene voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine effectief ten laste was van de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert september 2020 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon en haar gezin zich in België gevestigd hebben, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beiden niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden, werden niet aangetoond. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine, samen met zijn echtgenote wiens verblijfsrecht eveneens heden werd geweigerd, zonder de nabijheid van zowel de referentiepersoon als de overige gezinsleden, en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”

De beslissing tot weigering van verblijf gericht aan verzoeker is de eerste bestreden beslissing en de ten aanzien van hem genomen beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten vormt de tweede bestreden beslissing.

De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoekster op 19 november 2021 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 26.04.2021 werd ingediend door:

Naam: [A.]

Voorna(a)m(en): [G.]

Nationaliteit: Albanië

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg gezinshereniging aan met haar dochter, [A.L.] [...] van Griekse nationaliteit.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- Grieks paspoort van referentiepersoon; E-Kaart van referentiepersoon
- Kopie van de geboorteakte van [L.A.] met apostille en vertaald
- Uittreksel uit het rijksregister van referentiepersoon. Dat zij heden op het zelfde adres verblijven, heeft geen betrekking op de situatie in het land van herkomst.
- Albanees paspoort en Griekse verblijfsvergunning van betrokkene en haar echtgenoot; verblijfskaart beperkte duur voor 18.01.2001 – 17.01.2002 op naam van [T.A.] uitgevaardigd door Griekse dienst voor Arbeidsbemiddeling, waarbij de beschermde gezinsleden [G.] en [L.] zijn. [G.] kreeg verblijfsrecht in Griekenland als familielid, met toegang tot de arbeidsmarkt, [T.] kreeg een tienjarig verblijf toegekend met toegang op volledige arbeid[s]markt
- Bevestiging van sociaalzekerheidsnummer op naam van referentiepersoon dd. 28.12.2016
- Aangifte personenbelasting IK 2016 op naam van betrokkene en echtgenoot [T.].
- Aanvraag gewaarborgd minimumloon op naam van beide betrokkenen en op naam van referentiepersoon ([T.] blijkbaar als aanvrager, [G.] als gezinslid en [L.] als inwonende)

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 16.11.2018 in België verblijft (cfr. inlichtingenblad dd. 27.11.2018) en zij sedertdien onafgebroken in België verblijft. Zij heeft op 26.11.2018 een verklaring tot inschrijving heeft ingediend in hoedanigheid van zelfstandige. Betrokkene daarentegen heeft zich voor het eerst in België aangemeld op 28.07.2020. De Belgische wetgever heeft in de Vreemdelingenwet de artikelen 47/1 en volgende ingevoerd teneinde uitvoering te geven aan de door artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn voorziene verplichting om "overeenkomstig zijn nationaal recht" de binnenkomst en verblijf van bepaalde andere familieleden van de burger van de Unie te vergemakkelijken. De Belgische interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie. Het verlenen van een verblijfsrecht op grond van de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet moet dus tot doel hebben te voorkomen dat de betrokken burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich in België (dit is het gastland) niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn. De in artikel 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarde dat de aanvraag van het 'ander' familielid, zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van diezelfde wet, erop gericht moet zijn om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen, moet dan ook in het licht van deze doelstelling worden begrepen. Echter in deze dient dus te worden vastgesteld dat de EU-burger reeds geruime tijd gebruik maakt van haar recht op vrij verkeer. Zij liet zich daarbij ook vergezellen door haar gezin nl. toenertijd haar echtgenoot en sinds kort ook haar kindje. In die zin hoeft betrokkene geen vergemakkelijkte toegang te krijgen tot België om de 'eenheid van familie' van de

referentiepersoon te vrijwaren. Van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan geen sprake zijn. Niets wijst er op dat de referentiepersoon zich ertoe zou gedwongen zien België of de Europese Unie te moeten verlaten indien betrokkene niet gemachtigd zou worden tot verblijf.

Bijkomend dient opgemerkt te worden dat:

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat hieromtrent geen documenten werden voorgelegd waaruit dit zou kunnen worden afgeleid. Er liggen stukken voor waaruit blijkt dat betrokkene, haar echtgenoot en referentiepersoon inderdaad nog op het zelfde adres gevestigd waren in Griekenland, referentiepersoon bleek toen nog te studeren aan de universiteit en woonde in bij haar ouders. Eind 2016 echter is referentiepersoon gehuwd en heeft zij haar eigen kerngezin gesticht met haar echtgenoot. De stukken die voorliggen dateren bovendien niet van kort voor referentiepersoon haar vertrek uit Griekenland waardoor geenszins zomaar kan worden aangenomen dat referentiepersoon tot 2018, vlak voor haar vertrek uit Griekenland, nog steeds desgevallend met haar echtgenoot, bij haar ouders zou hebben ingewoond. In elk geval is referentiepersoon vervolgens samen met haar echtgenoot naar België getrokken, gebruik makend van haar recht op vrij verkeer. Uit niets kan blijken dat betrokkene deel uitmaakte van het kerngezin van referentiepersoon in het land van herkomst. Bovendien, zoals gesteld verbleef betrokkene nog tot juli 2020 in Griekenland. Het gegeven dat betrokkene op 02.09.2020 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat zij onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België. Er kan uit de voorgelegde stukken weliswaar blijken dat betrokkene – al dan niet kortstondig – werkloos was en een woning ter beschikking gesteld kreeg of huurde. De documenten echter hebben betrekking op het jaar 2016 en hoogstens tot begin 2017, en zijn dus geenszins voldoende actueel in het kader van onderhavige aanvraag. Bovendien blijkt dat zowel betrokkene als haar echtgenoot toegang hadden tot de arbeidsmarkt in Griekenland. Er kan niet zomaar verondersteld worden dat een financiële situatie of een huisvestingssituatie vier jaar later nog steeds exact dezelfde is. Voor zover betrokkenen wel degelijk nog steeds werkloos zouden zijn geweest, dient bijkomend opgemerkt te worden dat zij een aanvraag voor een gewaarborgd minimumloon hebben ingediend in Griekenland en het niet duidelijk is dat zij geen positief antwoord zouden hebben ontvangen naar aanleiding van de aanvraag en zij dus niet financieel werden gesteund door de Griekse overheid. Tot slot kan evenmin blijken, voor zover zij daadwerkelijk van iemand zouden afhankelijk zijn geweest om in hun basisbehoeften te voorzien, dat die afhankelijkheidsrelatie er is/was ten aanzien van referentiepersoon. Zij kunnen evengoed door een derde onderhouden zijn in het land van herkomst. Er ligt in elk geval geen enkel bewijs van financiële en/of materiële steun voor van referentiepersoon aan betrokkene en/of haar echtgenoot.

Gelet op het geheel van het dossier bestaat het vermoeden dus dat betrokkene wel degelijk kon beschikken over andere bestaansmiddelen om in haar levensonderhoud te voorzien. Er werd dan ook onvoldoende aangetoond dat betrokkene voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine effectief ten laste was van de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert september 2020 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon en haar gezin zich in België gevestigd hebben, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden, werden niet aangetoond. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine, samen met haar echtgenoot wiens verblijfsrecht eveneens heden werd geweigerd, zonder de nabijheid van zowel de referentiepersoon als de overige gezinsleden, en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”

De beslissing tot weigering van verblijf gericht aan verzoekster is de derde bestreden beslissing en de ten aanzien van haar genomen beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten vormt de vierde bestreden beslissing.

1.3. Beide verzoekers dienden op 13 januari 2022, in functie van hun Griekse dochter, een nieuwe aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder werpt in zijn pleitnota op dat verzoekers geen belang meer hebben bij het ingestelde beroep, aangezien zij, in functie van dezelfde referentiepersoon, een nieuwe aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een (ander) familielid van een burger van de Europese Unie hebben ingediend.

2.2. Verzoekers repliceren in hun pleitnota als volgt:

“En termes de note de plaidoirie, la partie défenderesse soutient en substance que Votre conseil devrait rejeter la requête en annulation introduite par les requérants dans la mesure où ils se sont vu délivrer une annexe 19ter et ont été mis en possession d'une attestation d'immatriculation le 14 février 2022.

Conformément à l'article 39/79 alinéa 2 de la loi du 15 décembre 1980, le présent recours est suspensif de l'ordre de quitter le territoire, pendant la durée de la procédure, de telle sorte qu'ils étaient en droit de se voir délivrer un document de séjour provisoire conforme à l'annexe 35 de l'A.R. du 10 octobre 1981, d'application de la loi du 15 décembre 1980.

Pour pouvoir continuer à travailler, les requérants devaient justifier d'une inscription dans les registres. Or, la circulaire du 30 août 2013 abrogeant la circulaire du 20 juillet 2001 relative à la portée juridique de l'annexe 35 de l'arrêté royal du 8 octobre 1981 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, explique que les personnes sous annexe 35 ne peuvent plus faire l'objet d'une inscription dans les registres de la population et sont radiées des registres pour perte du droit au séjour.

L'étranger sous annexe 35 n'est donc ni autorisé au séjour, ni en séjour illégal (A ce sujet, voir : C.E, 25 novembre 2014, n° 229.317 et Cass., 26 avril 2017, n° F-20170426-1).

Il s'agit d'un statut ambigu qui peut avoir de lourdes répercussions pratiques pour ceux qui y sont soumis, notamment comme :

- l'absence d'inscription à une adresse officielle ;*
- le numéro de registre national n'est pas activé ;*
- l'impossibilité de pouvoir s'inscrire à une mutualité ;*
- pas d'accès aux comptes en banque.*

Tandis que l'étranger mis en possession d'une attestation d'immatriculation séjourne de manière légale et régulière en Belgique.

Il est incontestable que les requérants ont un intérêt au recours puisqu'indépendamment de leur droit à pouvoir introduire une nouvelle demande de séjour, ils souhaitent contester les décisions prises par l'Office des Etrangers le 22 octobre 2021 et prétendre le contraire reviendrait à leur priver de leur droit de la défense.

C'est donc à tort que la partie défenderesse prétend que le recours introduit contre les actes attaqués devrait automatiquement être rejeté par Votre conseil, sous prétexte que les requérants ont introduit une nouvelle demande de regroupement familial avec la même personne de référence et qu'ils aient obtenu à cet effet des titres de séjour provisoires alors qu'ils ne sont pas d'accord avec les décisions attaquées."

2.3. De Raad merkt op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp, waarbij voormeld artikel 39/56 werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118*), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekers gegriefd zijn door de bestreden rechtshandelingen en dat zij nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet verzoekers bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Het staat niet ter discussie dat verzoekers, in functie van hun Griekse dochter, een nieuwe aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een (ander) familielid van een burger van de Europese Unie hebben ingediend. Verzoekers hebben hierdoor uitdrukkelijk hun wil te kennen gegeven om hun verblijfsrechtelijke aanspraken nogmaals ter beoordeling voor te leggen aan verweerder teneinde deze ervan te overtuigen zijn opvatting, die hij heeft geuit naar aanleiding van de voorgaande aanvragen, te wijzigen en toch een verblijfstoelating te verlenen op basis van een aantal aanvullende overtuigingsstukken of een bijkomende argumentatie of toelichting. De vernietiging van de op 22 oktober 2021 genomen beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden kan slechts tot gevolg hebben dat verweerder een nieuw standpunt dient in te nemen over verzoekers' verblijfsaanvragen. Verweerder is evenwel hoe dan ook reeds verplicht om dit te doen, gelet op het feit dat hij opnieuw door beide verzoekers werd gevat. Er dient in casu dan ook te worden geconcludeerd dat het indienen van de nieuwe aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie aldus een gewijzigde omstandigheid inhoudt waardoor verzoekers niet langer doen blijken van het vereiste actueel belang (cf. in dezelfde zin: RvS 4 april 2003, nr. 117.943, RvS 14 november 2006, nr. 164.727). Verzoekers' uiteenzetting in hun pleitnota omtrent het feit dat zij ingevolge de ingestelde beroepsprocedure in het bezit werden gesteld van een bijlage 35 en zij met dit document niet kunnen worden ingeschreven in de registers, terwijl dit wel zo is wanneer zij een attest van immatriculatie hebben, doet geen afbreuk aan het voorgaande. Ingevolge de nieuwe verblijfsaanvragen werden verzoekers trouwens opnieuw in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie. Verzoekers kunnen ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat de rechten van verdediging dreigen te worden geschonden. Indien verweerder de nieuwe verblijfsaanvragen zou afwijzen dan hebben zij immers de mogelijkheid om hiertegen een nieuw beroep in te stellen bij de Raad.

Verzoekers tonen niet aan dat zij een belang hebben bij de vernietiging van de eerste en de derde bestreden beslissing. Het beroep gericht tegen deze beslissingen is dan ook onontvankelijk.

Het voorgaande impliceert evenwel niet dat het beroep tegen de beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten, die een eigen juridische en feitelijke grondslag hebben, eveneens onontvankelijk is. Deze bevelen, waarvan de tenuitvoerlegging tijdens de behandeling van hun nieuwe verblijfsaanvraag is geschorst, worden immers, gelet op artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet, opnieuw uitvoerbaar indien verzoekers' tweede verblijfsaanvraag wordt afgewezen.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de tweede en de vierde bestreden beslissing.

3.1.1. Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van de artikelen 47/1, 47/2 en 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

3.1.2. Uit de bewoordingen van het eerste middel blijkt duidelijk dat het louter is gericht tegen de eerste en de derde bestreden beslissing. Gelet op de vaststelling dat het beroep gericht tegen deze beslissingen onontvankelijk is dient dit middel derhalve niet meer te worden onderzocht.

3.2.1. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hun betoog luidt als volgt:

“L'article 8 de la Convention Européenne de sauvegarde des Droits de l'Homme et des libertés fondamentales est rédigé comme suit :

“1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui. ».

1. Quant à l'exigence d'une vie privée préexistante

Il n'est pas contestable que l'acte attaqué constitue une ingérence de l'État belge dans le droit des requérants à la vie privée et familiale au sens de cette disposition puisqu'il a pour effet de les priver de toute possibilité de poursuite de la vie commune avec leur fille, vie commune qui préexistait avant leur arrivée en Belgique.

2. Obligation positive et mise en balance des intérêts en présence

Si - certes - lorsqu'il s'agit d'une première admission, comme c'est le cas en l'espèce, la Cour EDH considère qu'il n'y a pas d'ingérence, de telle sorte qu'il n'est pas procédé à un examen sur la base du deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH, la Cour EDH considère cependant qu'il convient d'examiner si l'Etat est tenu à une obligation positive pour permettre de maintenir et de développer la vie privée et/ou familiale :

- Ahmut c/ Pays-Bas - 28 novembre 1996, §63 ;

- Rodrigues Da Silva et Hoogkamer c/ Pays-Bas - 31 janvier 2006, §38, ce qui s'effectue par une mise en balance des intérêts en présence.

S'il ressort de cette mise en balance que l'Etat est tenu par une telle obligation positive, il y a violation de l'article 8 de la CEDH (cfr Rees/Royaume-Uni - 17 octobre 1986, §37).

En matière d'immigration, la Cour EDH a rappelé à diverses occasions, que la CEDH ne garantissait, comme tel, aucun droit pour un étranger d'entrer ou de résider sur le territoire d'un Etat dont il n'est pas ressortissant :

- Mokrani c/ France - 15 juillet 2003, §23 ;

- Beldjoudi c/ France - 26 mars 1992, §74;

- Moustaqim c/ Belgique - 18 février 1991, §43.

L'article 8 de la CEDH ne peut davantage s'interpréter comme comportant, pour un Etat, l'obligation générale de respecter le choix, par des étrangers, de leur pays de résidence commune et de permettre le regroupement familial sur le territoire de ce pays (cfr Rodrigues Da Silva et Hoogkamer c/ Pays-Bas - 31 janvier 2006, §39). En vertu d'un principe de droit international bien établi, il incombe en effet à l'Etat d'assurer l'ordre public, en particulier dans l'exercice de son droit de contrôler l'entrée et le séjour des non nationaux :

- Mubilanzila Mayeka et Kaniki Mitunga /Belgique - 12 octobre 2006, §81 ;
 - Moustaqim c/ Belgique - 18 février 1991, §43.
 - Abdulaziz, Cabales et Balkandali c/ Royaume-Uni - 18 mai 1985, §67).
- L'Etat est donc incontestablement habilité à fixer des conditions à cet effet.

Toutefois, compte tenu du fait que :

- d'une part, les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (cfr Conka c/ Belgique - 5 février 2002, § 83) et
- d'autre part que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (Conseil d'Etat, 22 décembre 2010, arrêt n° 210.029), il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance.

En l'espèce, force est de constater que rien dans la motivation de l'acte attaqué ne permet d'établir que la partie adverse a bel et bien procédé à cet examen.

Le Conseil d'Etat considère que l'administration doit apporter la preuve qu'elle a procédé dans chaque cas d'espèce, à une juste évaluation du caractère proportionné de la mesure de refus de séjour et/ou d'éloignement :

« L'article 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales n'interdit nullement aux Etats contractants de décider l'éloignement d'un étranger. Cette ingérence n'est toutefois permise que pour autant qu'elle soit prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire notamment à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales. Ce critère de nécessité implique que l'ingérence soit fondée sur un besoin social impérieux et soit, notamment, proportionné au but légitime recherché. Il incombe à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte aux droits du requérant, au respect de sa vie privée et familiale. En se fondant sur des éléments incomplets relatifs à la situation personnelle du requérant, l'Etat n'a pas valablement apprécié l'équilibre que la décision entreprise devait rechercher entre la sauvegarde de l'intérêt général et la gravité de l'atteinte au droit du requérant, au respect de sa vie privée. » (Conseil d'Etat, arrêt 68.643, 26 septembre 1997, 1998, pp. 980 et ss.).

En l'espèce, nulle part dans la motivation des actes attaqués, il n'apparaît que l'administration a effectivement procédé à l'examen de ce juste équilibre.

Quand bien même pareil examen d'opportunité aurait été accompli - quod non - encore aurait-il fallu, en vertu des termes « nécessaire dans une société démocratique », que l'acte attaqué puisse justifier d'un besoin social impérieux proportionné au but légitime poursuivi, ce qui n'est nullement le cas en l'espèce.

En effet, l'Etat belge n'invoque ni n'établit nulle part dans la motivation de l'acte attaqué, que la présence du requérant serait de nature à porter atteinte à l'une quelconque des causes de justifications prévues limitativement dans cette disposition, étant :

- la sécurité nationale,
- la sûreté publique,
- le bien-être économique du pays,
- la défense de l'ordre et la prévention des infractions pénales,
- la protection de la santé ou de la morale,
- la protection des droits et libertés d'autrui.

En conséquence, force est de constater que l'acte attaqué, en ce qu'il viole ainsi le prescrit de l'article 8 de la C.E.D.H., doit se voir annulé."

3.2.2. De Raad kan slechts vaststellen dat artikel 8 van het EVRM zelf verweerder geen motiveringsverplichting oplegt en deze verdragsbepaling ook niet voorziet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588). Het middel lijkt bijgevolg uit te gaan van een incorrecte interpretatie van de draagwijdte van voormelde verdragsbepaling.

Daarenboven moet worden gesteld dat de tweede en de vierde bestreden beslissing niet tot gevolg hebben dat een einde wordt gesteld aan enig bestaand recht op verblijf van meer dan drie maanden van verzoekers en er dan ook niet kan worden geconcludeerd dat er sprake is van een echte inmenging in hun privé- of gezinsleven die slechts mogelijk zou zijn in de in artikel 8, tweede lid van het EVRM bepaalde gevallen. Verzoekers wijzen er voorts zelf terecht op dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). De Raad stelt vast dat verzoekers voor hun komst naar België ook van hun dochter gescheiden leefden en dat er geen gegevens zijn waaruit blijkt dat zij, omwille van hun leeftijd, gezondheid of een andere reden, niet in staat zouden zijn, om los van het gezin van hun dochter, een eigen leven op te bouwen. Evenmin wordt er aangetoond dat een gezinsleven enkel in België mogelijk zou zijn. Er moet ook worden beklemtoond dat in het geval een vreemdeling zich bewust was of zich bewust diende te zijn van het feit dat hij illegaal in het Rijk verbleef of dat zijn verblijfsstatus precair was er slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan worden besloten tot een schending van artikel 8 van het EVRM wanneer deze vreemdeling geen verblijfstitel wordt toegestaan of indien hij wordt verplicht het land te verlaten en dat, mede gelet op voorgaande vaststellingen, niet kan worden geconcludeerd dat dergelijke buitengewone omstandigheden in casu aanwezig zijn (cf. EHRM 17 januari 2014, nr. 41738/10, Paposhvili/België; EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse/Nederland). Er blijkt derhalve niet dat de tweede en de vierde bestreden beslissing een niet toegelaten inmenging in het privé-, gezins- of familieleven van verzoekers vormen of dat er op verweerder een, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die zou verhinderen dat deze beslissingen worden genomen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

Het tweede middel is ongegrond.

Het beroep gericht tegen de eerste en de derde bestreden beslissing is onontvankelijk en verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de tweede en de vierde bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekers.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK